МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ВЧЕНИХ ТА СТУДЕНТІВ

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ

«НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ЗДМУ – 2021»

В РАМКАХ І ТУРУ «ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ СТУДЕНТСЬКИХ НАУКОВИХ РОБІТ З ГАЛУЗЕЙ ЗВАНЬ І СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ У 2020 – 2021 Н.Р.»

5 лютого 2021 року

Запоріжжя – 2021

постлюдське майбутнє. Наслідки біотехнологічної революції», виданої майже двадцять років тому, зазначав, що під впливом біотехнологій може звузитись генетичне біорізноманіття особистостей. Коли «генетичну лотерею», в якій талановиті діти народжуються у «звичайних» батьків з різних соціальних верств, змінить цілеспрямований вибір дітей з певними заданими здібностями (що, зрозуміло, буде доступно лише найзаможнішим верствам населення), розрив між найбагатшим і найбіднішими у соціальній ієрархії лише збільшиться. Це буде ще один аспект соціальної несправедливості у майбутньому, адже бідні люди у справі продовження свого роду, все ще змушені будуть покладатися на «генетичну лотерею».

Тим не менш, декілька років тому китайський вчений Хе Цзянькуй здійснив генетичну модифікацію людини. Його дії були засуджені і світовим науковим співтовариством, і правовою системою Китаю, хоча наміри вченого були досить гуманні: він видалив з ДНК ембріонів сестер-близнят ключовий білок CCR5, який відповідав за ВІЛ. Ця справа набула широкого розголосу і активно висвітлювалася світовими ЗМІ. Професор Джуліан Савулеску, експерт з етики, пояснив причину засудження зазначеного вчинку так –внаслідок цього експерименту нормальних здорових дітей було піддано ризику, який несе у собі редагування генів, тоді як реальна користь від цього видається сумнівною. І з цим не можна не погодитися. У багатьох країнах подібна практика законодавчо заборонена.

Ми поділяємо думку, що робити досліди на дітях (хоча і з непоганих намірів) неприпустимо. Бо, як правило, якщо за якимось показникам вони не підходять (чи хвороба, чи певна аномалія), то їх можуть або зовсім вбити (припинити вагітність), або ж використовувати, як біоматеріал (для пересадки органів, тканин, клітин, тощо). А це є не що інше, як злочин. П. Тищенко писав, що безкорисливий дар існування набуває рис продукту біотехнології, що має цілком певну (і чималу) комерційну ціну. А це означає, що коли ми насильно хочемо змінити певний «клаптик» геному, щоб отримати, як нам здається, добрий результат, то ми і зовсім ризикуємо, що це все закінчиться провалом. По-перше, ми не знаємо який результат і які мутації будуть в наступних поколіннях. І, навіть, якщо буде змінено ДНК дорослої особи, а не ембріона, це не виключає, що вже їх діти народяться з мутаціями, або ж матимуть і зовсім нелюдські риси. Відомим є факт, що ДНК людини і банана співпадають практично на 50%, а людини і шимпанзе – 98%. А у спробах відшукати кращу комбінацію генів, ми можемо випадково створити істоту, яка не зовсім є людиною. По-друге, ця тенденція може перетворитися на бізнес. Особливо за умови, якщо все-таки вдасться змінювати ДНК, створюючи «дизайнерських» індивідуумів, в яких будуть риси характеру чи зовнішні показники «на замовлення». Таким чином, люди зроблять з себе штучних ляльок, які матимуть зовсім іншу, відмінну від традиційної, систему цінностей.

Підсумовуючи, зазначимо, що розвиток біоінженерії може привести до позитивних наслідків тільки якщо будуть встановлені і дотримані певні правові та моральні межі в експериментах. А якщо цього не відбудеться, то ми матимемо нові незворотні біологічні процеси у людському організмі, які спричинять ланцюг руйнівних наслідків. Вони позначаться не тільки на біологічному, а і на соціальному та духовному рівнях буття. Людина рідко задовольняється тим що має, навіть, якщо це щось позитивне. Вона завжди хоче більшого, як не для себе, так для своїх дітей та онуків. А гонитва за певними фізичними або інтелектуальними якостями, які може диктувати мода, зробить людей агресивними, заздрісними і незадоволеними. І замість чудового і мирного суспільства, ми отримаємо «машину саморуйнування», дії якої не вдасться зупинити.

ЗМІСТ ТА ЗНАЧЕННЯ НАСТАНОВИ СМИРЕННОСТІ У ПРОФЕСІЇ ЛІКАРЯ

Малюченко В.С., ІІІ медичний факультет, 1 курс
(наук. кер. доц. Сепетий Д.П.)

Лікар у процесі накопиченні своїх професійних навичок проходить через неймовірні труднощі, тому майбутнім лікарям просто необхідно бути смиренними та готовими до будь чого. Лікар повинен формувати не лише практичні навички, а й морально-етичні, психологічні та духовні. Тому важливо заглиблюватися у вивчення всіх трьох сфер, які допоможуть стати справжнім професіоналом. Важливо дізнатися, на чому формуються ці фактори та вивчити всі їх аспекти. Проте щоб осягнути всі навички, потрібно знайти в собі смиренність та готовність, бо саме ці навички дозволяють побачити свої недоліки та виправити їх.

Метою дослідження є визначення смиренності з різних точок зору, що містяться у працях Садхгуру "Внутрішня інженерія", "Без смиренності немає спасіння" невідомого автора, Далай-лами "Мистецтво бути щасливим" "Етика нового тисячоліття" "Всесвіт в одному атому", Ксолума Твардовського "Шлях до поселення Алтюр", Робіна Шарма "Монах який продав "Феррарі", Кріса Хоррі "Що таке іслам?", та шляхом аналізу та синтезу ідей стосовно цих навичок в професії лікаря визначати найбільш істинне поняття смиренності.

Така моральна якість як смиренність існує вже дуже давно. Вона зустрічається у різних релігіях та духовних вченнях. Проте, кожна сфера моральних вчень визначає цю чесноту по-різному. Християнство та Іслам визначають смиренність як покірність Богу. Для лікаря не підходить таке визначення, бо якщо він буде сліпо вірити Богу, то якості від нього буде не дуже багато.

В Індуїзмі та буддизмі смиренність означає прийняття всіх тягарів та проблем, що дозволяє оволодіти людині душевним спокоєм. На мою думку, це те, що й потрібно лікарю. Незважаючи на помилки, такий працівник медичної сфери стане більш спокійним і врівноваженим, а головне – стане більш радісним.

Щоб досягти необхідної смиренності, потрібно бути дуже самодисциплінованим. Більшість вважає, що дисципліна – це обмеження свободи, але це не так. Людина, яка думає, що самоконтроль – це безглуздя, стає заручником своєї ліні. Дисциплінована людина бере на себе велику відповідальність, а відповідальна людина є по-справжньому вільною. З самодисципліною приходить усвідомленість своїх дій, а з усвідомленістю – смиренність перед проблемами та готовність до їх вирішення.

По-справжньому смиренний лікар має безліч переваг. Він може усвідомлювати кожний крок у своїй професії. Такий лікар без проблем може аналізувати свою роботу та вносити корективи в свої методи. Смиренність допомагає досягти внутрішньої простоти, що допомагає лікарю зблизитися зі своїми пацієнтами, заслужити їхню довіру, стати чимось більшим, ніж лікар. Смиренна людина сповнена вірою, а віра – це двигун прогресу, бо все, що ми зараз маємо, колись було чиєюсь вірою. Віра сподвигає людей на дії. Тож віра допоможе нам у майбутньому знайти нові методи лікування. Можливо, ми навіть зможемо побороти деякі поки що невиліковні хвороби.

Люди дуже сильно впливають один на одного. Якщо лікар буде сумніватися в своїх діях, то пацієнт тим паче зануриться в такі думки. У нашому світі все взаємопов'язане, і якщо лікар буде смиренний, то і пацієнт буде таким самим; в свою чергу і друзі пацієнта стануть більш смиренними. В цьому випадку діє правило: бери більше, кидай дальше.

Авжеж, в нашому світі не все так ідеально, як хотілося б. Незважаючи на те, що професія лікаря й без того складна, у лікаря є безліч проблем, які виводять з колії. Вічно незадоволені пацієнти, мала зарплатня, високі ціни, сімейні проблеми в будь-якому разі можуть призвести до емоційного вигорання. При такому стані про якусь смиренність, здавалося б, навіть слова не скажеш. Проте, якщо ви дійсно сильні морально та достатньо дисципліновані, то ви без проблем

поборете внутрішні негаразди. Хай не в повному обсязі, але хоча б трішки. Як мінімум, при такому стані потрібно не піддаватися низьким емоціям: лють, заздрість, байдужість, корисність та інші.

Найбільше в шляху до смиренності заважає егоїзм. Тому його потрібно обминати десятою дорогою. Нам потрібно боротися з корупцією та зловживанням своєю владою. В цьому нам допоможе смиренність.

Також не можна забувати про простоту, як внутрішню так і зовнішню. Смиренність допоможе вам здобути її. Майже кожний у нашому суспільстві хоче бути кимось більшим, ніж він є насправді. Ми хочемо якось виділити себе, іноді навіть прибігати до позерства. Це не дуже добре, коли так відбувається: навіть якщо з першого погляду це виглядає круто, то якщо зануритися, можна побачити брехню. Саме тому потрібно прагнути простоти. Вона завжди гарна. Простота необхідна для нашого суспільства. Такій людині довіряють більше, ніж непростій. Коли ви говорите з простою людиною, ви говорите їй все, як є насправді. З непростою людиною ви будете обдумувати кожне своє слово, приховувати себе справжнього. Лікар повинен здобувати довіру пацієнтів, тому лікарю просто необхідно бути простим.

Отже, смиренність – це універсальний механізм, який так чи інакше допоможе нам підготуватися до вирішення більшості проблем, які нас оточують. Смиренність позбавить нас від низьких емоцій і наповнить наш внутрішній світ радістю. Коли людина працює в своє задоволення, то й професійні навички набагато швидше удосконалюються. Тож без сумніву смиренність і готовність є умовами формування професійності лікаря й інших професій.

ТОЛЕРАНТНІСТЬ ЯК СОЦІО-ФІЛОСОФСЬКА ПРОБЛЕМА СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МЕДИЦИНИ

Зозуля З.Р., ІІ медичний факультет, 1 курс
(наук. кер. доц. Спиця Н.В.)

Метою дослідження стало висвітлення поняття менталітету та його особливостей щодо українського народу, встановлення основних рис розуміння принципів толерантності громадянами України та їх дотримання, з’ясування взаємозв’язку толерантності та менталітету з роботою медичних працівників та дослідників.

Матеріалами дослідження були результати загальнонаціонального соціологічного дослідження "Що українці знають і думають про права людини: оцінка змін (2016-2020)" Фонду "Демократичні ініціативи" спільно з "Центром інформації про права людини" за підтримки Програми розвитку ООН в Україні (ПРООН); всеукраїнського соціологічного дослідження "Українське суспільство і європейські цінності" Інституту Горшеніна; власне анкетування. Основним методом дослідження слугувало упорядкування результатів різних досліджень; аналіз статей з теми.

Проблема толерантності має безліч точок зору, які варто вивчати, але ми виокремили два загальні протилежні аспекти, що безпосередньо стосуються нашої теми: толерантність з боку медичних працівників до пацієнтів і навпаки, ставлення пацієнтів до лікарів. Порівнявши основні проблеми цих двох сторін ми вирішили детальніше розібрати наступні.

Стосовно першого аспекту ми виділили такі основні питання, як: проблеми впливу менталітету на працю лікарів (прагнення до збагачення); нова медична реформа України; перебудова медицини як бізнесу; зміна авторитету медичного працівника в суспільстві (частіше в негативний бік, знецінення спеціалістів).